

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce:

X, narozený X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Martinem Köhlerem
sídlem Vysoká 149/4, Liberec 10, Františkov

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2020, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 11. 9. 2020, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 24. 2. 2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, k níž dne 27. 2. 2020 poskytl údaje. Uvedl, že je příslušníkem X, patří k národnosti X, je bez náboženského vyznání, nikdy nebyl politicky aktivní, je svobodný a bezdětný. Vlast opustil v roce 2018, přesné datum si nepamatoval. Cestoval letecky z Hanoje do Berlína, v Berlíně žil asi rok, následně přicestoval do České republiky. Vycestoval s cestovním pasem a německým studijním a pracovním vízem na 90 dní. O udělení mezinárodní ochrany v České republice požádal z důvodu, že potřebuje léčbu nebo operaci pravého oka a ví, že v České republice je dostupná kvalitní zdravotní péče. Ve Vietnamu by byla tato operace velmi drahá a nemohl by si ji dovolit.
2. Dne 27. 2. 2020 byl s žalobcem proveden i doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce vysvětlil, že od svých deseti let má potíže s okem, které mu natéká, je červené a bolí ho. Bolest se dostavuje nepravidelně, trvá asi 14 dní, 2x až 3x do roka, naposledy měl potíže v květnu roku 2019. Své zdravotní obtíže řešil už ve Vietnamu, podstoupil vyšetření a dostal kapky, které ale jeho problém nevyřešily. V Německu své zdravotní potíže neřešil, protože nevěděl jak. Koncem roku 2019 se rozhodl odcestovat do České republiky. Při vstupu do České republiky neměl vízum a za účelem legalizace svého zdejšího pobytu kontaktoval advokáta. Ten mu doporučil požádat o udělení mezinárodní ochrany. V Německu o mezinárodní ochranu nepožádal, neboť nevěděl, že takovou možnost má. Žalobce nevěděl, kolik by stála léčba oka ve vlasti. Státní vietnamské nemocnice jeho nemoc nevyлéčí a na soukromé lékaře nemá žalobce peníze. Rodiče i sourozenci žalobce žijí ve X, v České republice přímé příbuzné nemá, ale žijí zde jeho teta, bratranec a sestřenice. Žalobce dále uvedl, že ve vlasti neměl žádné problémy s vietnamskými státními orgány či bezpečnostními složkami. V případě vycestování do Vietnamu by mu však mohla být odeprěna nezbytná zdravotní péče k ošetření oka. Újmu, která mu v takovém případě hrozí, lze považovat za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobci neudělil žádný druh mezinárodní ochrany. Vycházel přitom z výpovědi žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace o stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace ve X ze dne 31. května 2019, zprávy mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Vietnam 2019 ze dne 26. března 2020 a materiálu Vietnam, Informace Australské vlády, 13. prosince 2019, Zprávy o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT) - Vietnam, 12. března 2020. Konstatoval, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal z důvodu legalizace svého pobytu na území České republiky a dále proto, že by tu rád vyléčil své pravé oko, které mu 2x až 3x do roka nateče, zčervená a bolí ho. Žalovaný především zdůraznil, že pro účely legalizace pobytu na území České republiky není možné zneužívat specificky institut mezinárodní ochrany formou azylu, který v ustanovení § 12 taxativně vyjmenovává důvody pro udělení azylu a snahu o legalizaci pobytu mezi ně rozhodně neřadí. Žalovaný se zabýval celkovou sociálně ekonomickou situací žalobce a zejména pak jeho zdravotním stavem, neboť žalobcův právní zástupce v průběhu správního řízení z důvodu žalobcova zdravotního stavu požádal o udělení humanitárního azylu.

Žalovaný se nejprve věnoval obecné situaci ve vietnamském zdravotnictví, v této souvislosti si obstaral Informaci Australské vlády, 13. prosinec 2019, Zprávu o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT) - Vietnam, 12. března 2020, z níž citoval. Situaci vietnamského zdravotnictví se rovněž věnuje Zpráva mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Vietnam 2019 ze dne 26. března 2020, ze které vyplývá, že zdravotnictví je ve Vietnamu rozděleno na povinné zdravotní pojištění a pojištění dobrovolné, přičemž zdravotní služby jsou dostupné každému. Žalovaný konstatoval, že onemocnění žalobce trvá již 12 let, v zemi původu podstoupil žalobce vyšetření, a když mu předepsané medikamenty nepomohly,

nedožadoval se revize nebo změny léků. Od roku 2018 žil žalobce na území Německa, kde svůj zdravotní stav také zanedbával, přičemž jeho vysvětlení, že nevěděl, kam se obrátit, nepůsobí příliš věrohodně. Žalovaný zdůraznil, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12, a kdy by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. Takovými výjimečnými okolnostmi je míněno skutečně závažné a bezprostředně život ohrožující onemocnění, které by v případě návratu žadatele do jeho domovského státu, a za podmínky, že by mu zde nebyla poskytnuta lékařská pomoc, mělo zcela fatální následky. Toto však rozhodně není případ žalobce, neboť ten své zdraví zanedbal už tím, že jej neřešil za pobytu ve Vietnamu. Svou snahu léčit se na českém území doložil pouze fotografií dveří čekárny, kde není uvedeno jméno lékařky ani její specializace, se sdělením o její dovolené trvající 5 dní. Rovněž ordinální hodiny očních klinik běžně dostupných na internetu nelze považovat za relevantní důkaz žalobcovy snahy řešit své onemocnění, stejně jako jednorázovou komunikaci jeho právní zástupkyně s oční klinikou. Navíc zcela absentuje potvrzení o údajně plánovaném vyšetření očí v říjnu 2020. Dle žalovaného žalobce zneužívá celosvětovou pandemii COVID 19 a institut mezinárodní ochrany za účelem legalizace svého pobytu v České republice. Životní situaci žalobce nelze považovat za nikterak mimořádnou a zvláštního zřetele hodnou, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval i otázkou, zda žalobci hrozí v zemi původu mučení, nelidské či ponižující zacházení či trest ve smyslu § 14a zákona o azylu, včetně trestu smrti, ale na základě shromážděných informací o zemi původu takovou možnost vyloučil. Co se týče tvrzení o možné vážné újmě způsobené žalobci návratem do vlasti bez komplexního vyšetření zraku v České republice, žalovaný konstatoval, že žalobcův domovský stát disponuje zdravotním systémem, který vyspělostí nemusí nutně odpovídat zdravotnímu systému evropskému, s přihlédnutím k popsáním potížím žalobce však nelze v této souvislosti uvažovat o vážné újmě tak, jak ji definuje § 14a zákona o azylu. Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky, neboť je na zvážení žalobce, jakým způsobem si případně upraví svůj další pobyt na území České republiky. Ani jeho návrat do vlasti by žádné porušení mezinárodních závazků neznamenal.

4. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včasnou žalobou. Namítal, že žalovaný se zcela nedostatečně vypořádal s posouzením podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Na straně žalobce existují relevantní důvody pro udělení doplňkové ochrany spočívající ve zdravotních rizicích spojených s jeho návratem do vlasti, kde mu hrozí vážná újma z důvodu zcela nedostatečné zdravotní péče, resp. faktické nemožnosti přístupu žalobce k soukromé zdravotní péči. Zdravotní rizika hrozící žalobci v případě nuceného předčasného návratu do země původu nejsou v souladu s rozsudkem Evropského

soudu pro lidská práva ve věci D. proti Spojenému království ze dne 2. 5. 1997. Žalobce dále namítal, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav věci. Žalobce v řízení navrhoval, aby správní orgán doplnil dokazování jeho zdravotní dokumentací, což žalovaný neučinil. Skutečnosti odůvodňující napadené rozhodnutí tak nejsou vůbec postaveny na jisto, především není zřejmé, na kolik vážný je zdravotní stav žalobce z pohledu moderní medicíny. Žalobce doplnil, že rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka ze dne 19. 8. 2020, č. j. X, bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění a současně mu byl uložen zákaz vstupu na území po dobu 2 let. Žalobce však již za dobu svého pobytu v České republice navázal vážnou známost, s přítelkyní plánují uzavření sňatku a do budoucna rovněž založení rodiny, což jsou důvody, které vycestování z České republiky znemožňují. Žalovaný se vůbec nezabýval otázkou, zda by případná existence těchto osobních důvodů znemožňujících vycestování žalobce neodůvodňovala udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalobce proto navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

5. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný především odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a na napadené rozhodnutí. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla legalizace jeho pobytu na území České republiky a jeho zdravotní obtíže. Na základě obstaraných informací o zdravotnictví ve Vietnamu žalovaný dospěl k závěru, že v případě návratu do vlasti žalobce možnost léčby má. Žalovaný zároveň zdůraznil, že potíže žalobce nespádají do zdravotních potíží bezprostředně život ohrožujících, které by v případě nemožnosti léčby v domovském státě, byly důvodem k udělení humanitárního azylu. Žalovaný trval na tom, že se při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti. Při svém rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a tento skutkový stav věci správně posoudil i po právní stránce. Žalovaný se ve správním řízení řádně vypořádal i s posouzením důvodnosti žalobcovy žádosti z hlediska ustanovení, dle nichž lze udělit doplňkovou ochranu. Žalobci v případě návrtu do vlasti žádná vážná újma ve smyslu zákona o azylu nehrozí. Pokud jde o námitky týkající se jeho správního vyhoštění či případné povinnosti vycestovat, je takové správní řízení zcela samostatné a odlišné od řízení o mezinárodní ochraně. Žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
6. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobkyni, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Žalobce v tomto případě v zásadě namítá nesprávnou aplikaci § 14a zákona o azylu opírající se o nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, na jehož základě žalovaný dospěl k závěru, že jeho zdravotní stav umožňuje vycestování do Vietnamu.
8. Problematikou zjišťování stavu věci v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany se v minulosti Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval (viz. např. rozsudky ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 30. 5. 2005, č. j. 1 Azs 281/2004 - 77, či usnesení ze dne 22.

6. 2017, č. j. 7 Azs 91/2017 - 31). V usnesení ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, pak rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že *„žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují.“* Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je tedy správní orgán v řízení o udělení mezinárodní ochrany povinen zjistit stav věci ve vztahu ke všem informacím podstatným pro posouzení žádosti, které žadatel uplatnil, nebo v řízení vyšly najevo.
9. V posuzovaném případě žalobce odůvodňoval svou žádost onemocněním pravého oka, během správního řízení však nedoložil žádnou lékařskou zprávu toto tvrzení podporující. Bránil se tím, že neměl v České republice kvůli pandemii COVID 19 objektivní možnost podstoupit komplexní oční vyšetření. Byl toho názoru, že jeho zdravotní stav odůvodňuje udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, případně doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
10. Zdravotní stav žadatele není v relevantních ustanoveních zákona o azylu výslovně uveden mezi skutečnostmi odůvodňujícími udělení azylu či doplňkové ochrany (§ 12 - 14b zákona o azylu). Ve vztahu k důvodům udělení doplňkové ochrany § 14a odst. 1 zákona o azylu stanoví, že tato se *udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
11. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle zákona o azylu považuje
- a) *uložení nebo vykonání trestu smrti,*
 - b) *mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
 - c) *vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
 - d) *pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
12. Otázkou, zda zdravotní stav žadatele vůbec může být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, příp. za jakých okolností se již zabývali Evropský soud pro lidská práva (dále též „ESLP“), Soudní dvůr Evropské unie (dále též „SDEU“) i Nejvyšší správní soud. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, *„nelze jistě vyloučit, že by doplňková ochrana byla cizinci udělena i z důvodů nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu; tato nedostatečnost by však musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení, jak na ně pamatuje jak § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tak - aplikovatelný i na základě § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu - čl. 3 Evropské úmluvy (Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, dále též „Evropská úmluva“), jak jej vyložil Evropský soud pro lidská práva zejména v rozsudku D. proti Spojenému království ze dne 2. 5. 1997, stížnost č. 30240/96. V něm Evropský soud pro lidská práva označil za porušení článku 3 Evropské úmluvy vyhoštění cizince v terminálním stadiu choroby AIDS zpět do jeho země původu, tedy na Závětrné ostrovy v Malých Antilách, do ostrovního státu Svätý Kryštof a Nevis, neboť žádná z obou nemocnic tohoto karibského ostrova nebyla schopna podle soudu tuto nemoc léčit způsobem, který by zachoval akceptovatelnou délku a důstojnost stěžovatelova*

života.“

13. Výše uvedené závěry Nejvyšší správní soud doplnil v rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 - 89, podle kterého „při výkladu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu je tedy třeba vycházet především z rozsahu práva nebýt mučen, jak je zakotveno v čl. 3 Evropské úmluvy a jak je vymezeno Evropským soudem pro lidská práva. (...) Evropský soud pro lidská práva (dále též „Evropský soud“) se již několikrát zabýval případy obdobnými případu stěžovatele, tedy otázkou, zda členský stát Rady Evropy poruší čl. 3 Evropské úmluvy tím, že vyhostí cizince do země jeho původu, kde mu nebude poskytnuta lékařské péče srovnatelná s péčí poskytovanou v členském státě, přičemž tato skutečnost zásadním způsobem ovlivní délku a kvalitu života jedince. Tyto tzv. „humanitární případy“ se specificky vyznačují tím, že jedinci nehrozí nelidské či ponižující zacházení ze strany státu či státních subjektů v zemi původu (kvůli jejich jednání), nýbrž z objektivních důvodů (kvůli charakteru nemoci, jíž trpí). Na tomto místě je třeba předznamenat, že Evropský soud si je zmíněných specifík dobře vědom a porušení článku 3 v takových případech shledal pouze výjimečně. Evropský soud jasně uvedl, že „v takových případech musí Soud podrobit přísnému zkoumání všechny okolnosti případu, zejména pak osobní situaci jednotlivce v přijímajícím státě. Na podkladu takto zjištěného stavu bude Soud rozhodovat, zda hrozí skutečné nebezpečí, že vyhoštění stěžovatele bude v rozporu s článkem 3.“ (rozsudek ESLP ze dne 2. 5. 1997, D. proti Spojenému království, stížnost č. 30240/96, body 49 a 50; překlad NSS).“
14. V usnesení ze dne 30. 7. 2015, č. j. 4 Azs 105/2015 - 22, pak dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že mezinárodní ochrana může být cizinci poskytnuta i z důvodu jeho nepříznivého zdravotního stavu, ale pouze tehdy, pokud by návrat do země původu (tj. státu, jehož je státním občanem nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu posledního trvalého bydliště) cizince přímo ohrozil na životě, tj. pokud by představoval skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající v mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení. Tím by totiž byly splněny podmínky podle § 14a odst. 2 písm. b) či d) zákona o azylu.
15. Podle uvedené judikatury může za určitých výjimečných okolností závažný zdravotní stav žadatele a jeho případné zhoršení představovat vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) a d) zákona o azylu, a může být důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Uvádí-li tedy žadatel o mezinárodní ochranu mezi důvody pro podání žádosti i vážný zdravotní stav, přičemž tuto skutečnost potvrzují relevantní doklady, jako např. lékařské zprávy, je nezbytné posoudit dopady, které by na zdravotní stav žadatele mohlo mít jeho navrácení do země původu.
16. V posuzovaném případě je však třeba zdůraznit, že žalobce žádné relevantní doklady potvrzující tvrzené onemocnění oka v průběhu správního řízení nepředložil a nedoložil je ani k žalobě, i když ve vyjádření z června 2020 žalobcův právní zástupce avizoval, že má žalobce přislíben termín ke komplexnímu vyšetření očí na klinice X v X v říjnu 2020. Pokud však žalobce svá tvrzení nedoložil vůbec žádnou lékařskou zprávou, ať už z České republiky, Německa, kde žil před příchodem do České republiky, či ze země svého původu, nelze tuto skutečnost klást k tíži žalovaného a tvrdit, že to byl žalovaný, kdo dostatečně nezjistil skutkový stav věci.
17. Podle krajského soudu byl skutkový stav věci zjištěn v intenzitě nevyvolávající důvodné pochybnosti. Žalovaný se dostatečně zabýval důvody, pro které žalobce požadoval udělit mezinárodní ochranu. Zdůraznil, že to byl žalobce, kdo svůj zdravotní stav dostatečně neřešil ani v zemi původu, ani v Německu, a vysvětlil, proč žalobci neuvěřil, že v České

republiky nebyl schopen domoci se očního vyšetření. Zabýval se i úrovní zdravotní péče v domovském státě žalobce a zdůvodnil, proč má za to, že žalobce v domovském státě možnost léčby tvrzených obtíží má.

18. Jak už bylo uvedeno výše, podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je to právě žalobce, kdo v azylovém řízení určuje a svými tvrzeními vymezuje směr dalšího postupu správního orgánu rozhodujícího o žádosti o udělení mezinárodní ochrany tím, že pravdivě vylicí všechny důvody, které ho vedly k opuštění země původu, a jen na žalobci je, jaké důvody v žádosti a následném pohovoru uvede. Jen důvody žalobcem uvedenými je pak správní orgán povinen se zabývat, neboť by bylo zcela proti smyslu a účelu azylového řízení, aby správní orgán, potažmo soud, posuzoval důvody jiné, žalobcem nesdělené, zvláště když správní orgán dal žalobci dostatečnou možnost uvést všechny důležité skutečnosti na podporu jeho žádosti o udělení azylu, což z podrobného protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany jasně vyplývá. Pokud žalobce během správního řízení vůbec nezmínil, že na území České republiky navázal vážnou známost, těžko se mohl žalovaný k této skutečnosti jakkoliv vyjádřit.
19. Judikatura Nejvyššího správního soudu sice nevylučuje, že by zásah do rodinného či soukromého života cizince mohl představovat hrozbu vážné újmy a důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu; vychází však konstantně z toho, že se jedná o výjimečné případy pramenící z mimořádných okolností, např. má-li cizinec manželku, která je českou státní občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (viz rozsudek ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 - 27), nebo žije-li cizinec v České republice fakticky od narození a studuje střední školu, v zemi původu nemá žádné příbuzné a neovládá tamní jazyk (viz rozsudek ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018 - 32). O tak mimořádné okolnosti se ovšem v případě žalobce zcela jistě nejedná.
20. V této souvislosti soud připomíná, že mezinárodní ochrana je výjimečným právním institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu. Poskytnutí azylu, resp. doplňkové ochrany, které se v soudním řízení žalobce domáhá, je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky. Nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území České republiky, které jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.
21. Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 21. ledna 2021

Mgr. Karolína Tylová, LL.M
soudkyně